

sentlig Indflydelse paa at danne et nyt Ministerium. (Nei! Jo!); de vilde faae en væsentlig Indflydelse derpaa, det kan ikke være muligt andet. (En Stemme: Sligt kan ikke siges her!); man kan dog ikke vente, at der skulde blive dannet et nyt Ministerium af en Minoritet i Rigsdagen (Hør! En Stemme: Nei, det er ganske vist!); vi kunne derfor ikke, naar vi faae et andet Ministerium vide, om dette da har sin Rod i Folket. Man vilde have sagt mere sandt, naar man havde sagt, at Oppositionen mod Regjeringen og det, de Herrer kalde den offentlige Mening, ikke har sin Rod i Folket. (Hør!). Det er, fordi jeg troer, at Antagelsen af det Kgl. Budskab vil være til Gavn for mit Fædreland, det er, fordi jeg troer, at Forkastelsen deraf vil medføre, at mørke, skæbnesvangre Skyer ville trække op paa vor politiske Horizont, at jeg med Glæde vil give mit Samtykke dertil, selv om jeg derved i en æret Landssthingsmands (Kierregaards) Dine skulde gjøre mig $\frac{1}{2}$ Alen mindre; han vilde gjøre sig en halv Alen højere ved at stemme „Nei“ for Budskabet, og jeg gjør mig med Glæde en halv Alen mindre i hans Dine ved at stemme „Ja“ derfor (Hør!).

Lindberg: Der er under de forskjellige Forhandlinger i denne Sag, sidst talt om, hvorledes Folkemeningen egentlig stillede sig; der har været yttret, at man ikke ret kunde vide, til hvilken Side den helde, og dette Spørgsmaal har navnlig engang været bragt paa Bane af Hs. Ex. Premierministeren selv; jeg skal derfor tillade mig at udbede mig den ærede Rigsdags Tilslædelse til i et Par Øieblik at gjøre opmærksom paa, at vi virkelig endnu ikke kunne tale om, at Folkemeningen har uddannet sig i denne Sag. Denne Sag er nemlig saa nyligt kommen op mellem os, at det er aldeles umuligt, at den kan have gjort sig gjældende og er bleven klarer rundt om i Folket, og, førend det er muligt, at Sagen saaledes kan blive bekendt og blive bedømt af Folket i det Hele; er det vistnok umuligt med nogenlunde Sikkerhed at tale om, hvorledes Folkemeningen er. Vi vide nemlig Alle, at dengang det Kongelige Budskab først kom frem i forrige Efteraar, da var det aldeles ikke uventet, omtrent for den hele Befolkning, det var Noget, hvorpaa

man var forberedt hele Landet over, at Thronfølgen efter al Sandsynlighed vilde blive overdraget til Hs. Høihed Prinds Christian af Glücksborg; det var den Tanke, som Folket var bekendt med, var fortroligt med, og, om jeg saa maa sige, havde indelstet sig i; men, at det tillige skulde have til Følge, at Kongelovens Arvesølge skulde ophæves, derom havde vistnok saa godt som Ingen i Folket dengang nogen Tanke, og, da det kom frem og det tillige ledfagedes med Uttringer af, at det var en Nødvendighed, saa maade vi underkaste os, og da var det ogsaa ganske naturligt, at Tanken ikke kom til at klare sig for ret Mange, og saaledes blev det staaende hen, indtil Valgkampene begyndte, men da maa man vist ikke forestille sig, at det var muligt i en Haandevending at kunne klare Sagen. Jeg troer derfor, at man vilde tage meget fejl, dersom man til Gavn for den ene eller anden Retning her paa Rigsdagen vilde paaberaabe sig en saadan klar Opfattelse i det danske Folk af dette Spørgsmaal. — Og dette maa med saameget mere Ret gjøre sig gjældende, som vi tilhøre et Folk, der af Naturen er langsomt til at reise sig, er langsomt i sine Tankebevægelser, og som derfor ogsaa i Forhold til mange andre Folk langt senere kommer til et modent Resultat, men som ogsaa paa den anden Side, naar det har naaet dertil, holder fast derved med en langt anden Kraft, end det mange Gange skeer af dem, som let naae til det Samme. Da jeg imidlertid troer, at det er saaledes, saa mener jeg, at, vil man tale om, hvorledes Folkemeningen er, saa kan man kun undtagelsesviis danne sig et Slags Forestilling derom ved at see hen til, hvorledes den har udviklet sig og er dukket op paa den danske Rigsdag, og at man forsaavidt har ligesom et Forbillede deraf i den Betænkning, som den forrige forenede Rigsdags Udvalg har afgivet; men, idet jeg ikke videre enten skal opholde Tiden dermed eller lægge videre Vægt derpaa, vil jeg blot tillade mig at henlede den ærede Rigsdags Opmærksomhed paa, at, fra den Tid af Bevægelsen saaledes begyndte omkring i Folket og indtil nu, er Befolkningen paa sine